

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 846/24
26.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Маје Илић, председника већа, Раше Јанковића и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела Силовање из члана 178 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца ВЈТ у Смедереву, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр. 42/21 од 24.5.2024. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Наде Митровић Ракић, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца АЈТ у Београду и окривљеног АА, **дана 26.9.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, па се пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр. 42/21 од 24.5.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр. 42/21 од 24.5.2024. године, окривљени АА је, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело Силовање из члана 178 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, те се оштећена ББ за остваривање имовинскоправног захтева упућује на парницу, а одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду

укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног АА, адвокат Нада Митровић Ракић је предложила да се жалба јавног тужиоца ВЈТ у Смедереву одбије као неоснована, а да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 898/24 од 25.7.2024. године предложио да се усвоји жалба јавног тужиоца ВЈТ у Смедереву и првостепена пресуда укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Наде Митровић Ракић, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, за кога се присутни бранилац сагласио да се седница већа одржи без присуства окривљеног, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, датог у напред цитираном поднеску, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, с тим што се суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и другачију оцену доказа од оне која је дата у првостепеној пресуди. Наиме, у жалби се указује да се из исказа оштећене може закључити да су испуњени сви елементи бића кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, који исказ оштећене је потврђен исказом сведока ВВ и сведокиње ГГ, па је остало нејасно како је суд закључио да је исказ оштећене контрадикторан, те да не постоје докази да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет. Ово посебно, што се окривљени приликом саслушања у ВЈТ у Смедереву бранио ћутањем, те по ставу оптужбе, особа која није крива нема разлога да то одмах не исприча, те овакав вид одбране, односно неизношење одбране, управо користе извршиоци кривичних дела. Поред наведеног, важна је и чињеница да је у конкретном случају силована малолетна особа и да је ово кривично дело за последицу имало трудноћу из које је рођено дете ДД, за које је неспорно утврђено да је отац детета управо окривљени АА, што све указује да је окривљени имао сексуални однос са оштећеном, који је он у свом исказу означио као добровољан. Чињеница да оштећена која је у том периоду била малолетна, незрела и неискусна, није одмах отишла у полицију да пријави кривично дело силовање, већ је то урадила у каснијем периоду, није околност која указује на контрадикторности у њеном исказу, посебно, јер је исказ оштећене потврђен исказом сведокиње ЂЂ, која је била добра другарица оштећене и којој оштећена ни у једном тренутку није рекла да се забавља са окривљеним, те да је из разговора оштећене са оцем чула да је оштећена оцу рекла да је силована. Када се има у виду да из исказа вештака произлази да малолетна не испољава знаке привременог или трајног душевног обољења, трајне душевне поремећености, нити је умно заостала особа било ког степена, нити је психопатска личност и није склона конфабулацијама, то су разлози првостепене пресуде дати у образложењу нејасни и у

знатној мери противречни, а суд је погрешно утврдио одлучне чињенице које су предмет доказивања.

По налажењу Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Смедереву оцењени су од стране овог суда као неосновани, будући да је правилно првостепени суд нашао да током поступка није на несумњив начин доказано да је окривљени АА извршио кривично дело Силовање из члана 178 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да током поступка није на несумњив начин доказано да је окривљени неутврђеног дана у току августа месеца 2017. године у ... у кући у ул. ..., принудио на обљубу малолетну оштећену ББ, рођену ....2002. године, употребом силе и претње да ће напасти на њен живот, при чему је дело за последицу имало и трудноћу малолетне оштећене, на тај начин што је искористио прилику када никог није било у спратном делу куће, коју су користили малолетна оштећена и њен отац, попео се преко терасе и ушао у кућу, те када је малолетна оштећена у току ноћи дошла из града, наредио јој да седне на кревет и да ћути, јер ће је убити ако буде вриштала, ударио је шамаром у пределу лица, оборио је на кревет, насилно скинуо доњи део тренирке и веш малолетне оштећене, која је покушала да одгура ногама, све време је плакала и молила да је пусти, јер је невина, а затим извадио ножић на расклапање који је ставио на сто и запретио оштећеној ако не престане да се опире и да га гура ногама, да ће је тим ножем избушити, а затим је ударио више шамара оштећеној у пределу лица, свукао фармерице и доњи веш и у два наврата извршио обљубу малолетне оштећене, запретивши јој да не пријављује никоме шта се догодило, јер ће сачекати њеног брата ЕЕ после школе и да ће да га убије, те је као последица извршеног кривичног дела Силовање дошло до трудноће малолетне оштећене, која је дана 21.4.2018. године родила дете ДД.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд на основу свих доказа изведених током првостепеног поступка, закључио да се не може са сигурношћу утврдити да је окривљени извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет, правилно налазећи да из свих изведених доказа и то превасходно испитаних сведока: ЂЂ (заједничке другарице и окривљеног и оштећене), потом изјава родитеља окривљеног, те ЖЖ, ВВ и ГГ, произлази да окривљени и оштећена су у периоду који је претходио трудноћи оштећене били у некој врсти односа, да су се заједно појављивали у приземном делу куће која је власништво стрица оштећене, а потом и у кући окривљеног, да су виђени да оштећена окривљеном седи у крилу, да се љубе, те да је стога контрадикторан исказ оштећене да нису били ни у каквом односу до критичног догађаја. С тим у вези, из изјаве оштећене произлази да је критичном приликом у једном тренутку успела да потрчи ка купатилу и закључа се, потом изађе кроз прозор и отрчи до доњег спрата, где јој је врата отворио стриц, да је почела да плаче, а да је стрина смиривала, међутим исказима сведока ВВ и његове супруге ГГ (стрица и стрине оштећене), ови наводи нису потврђени, већ супротно томе, сведок ВВ је у својој изјави навео да оштећену тог јутра уопште није видео, да је журио на посао и да је рекао сину ЖЖ да оде да смири ситуацију (када је добио поруку од ББ), док сведокиња ГГ такође није потврдила изјаву оштећене, већ је навела да је ББ после неких сат-два од када је ЖЖ отишао на спрат сишла у приземни део код ње и да јој је рекла да је раскинула са окривљеним АА и да је он наставио да је "јури". У том смислу, како је оштећена у

својој изјави навела да јој је критичном приликом окривљени АА ударао шамаре и да је раскрварио од удараца, наведени исказ није потврђен исказом сведокиње ГГ, стрине оштећене, која је у својој изјави навела да је ББ када је сишла код ње изгледала нормално, да није ништа приметила на лицу, није била рашчупана, дакле није видела да је била раскрвављена од удараца, како је то оштећена у својој изјави навела. Надаље, оштећена је у свом исказу навела да је окривљени слао претеће поруке, да је на тај начин узнемиравао, међутим оштећена до закључења главног претреса није доставила доказе о тим порукама, наводећи да је неке обрисала, али да је неке фотографисала и сачувала, у ком делу није могао да прихвати исказ оштећене да јој је окривљени пре критичног догађаја слао претеће поруке.

Поред тога, првостепени суд је имао у виду и чињеницу да је брат оштећене ББ, сведок ЖЖ навео да је тог јутра отишао на спратни део куће, како би разговарао са окривљеним АА и да му је рекао да иде кући, на шта му је окривљени рекао да не жели да иде, већ да хоће да сачека ББ оца да разговарају, те је правилно првостепени суд утврдио да се на основу доказа изведених током првостепеног поступка не може са сигурношћу утврдити да се предметни догађај одиграо на начин како је то описано у диспозитиву оптужног акта.

Имајући у виду све напред наведено, супротни жалбени наводи јавног тужиоца који у жалби даје другачију оцену изведених доказа, указивањем да погрешно првостепени суд није прихватио исказ оштећене, који је потврђен осталим изведеним доказима, оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд ценећи напред наведене доказе, односно исказ оштећене, те одбрану окривљеног, који је негирао извршење кривичног дела, а све у присуству околности да током поступка нису изведени докази у виду материјалних трагова који би указивали на наведено кривично дело (у смислу повреда код оштећене, с обзиром да се оштећена није обратила лекару, нити полицији ради прикупљања доказа), правилно нашао да током поступка није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које се терети. Како је за осуђујућу пресуду потребно да се са несумњивом извесношћу докаже да је окривљени извршио кривично дело, при чему све чињенице које улазе у састав судске одлуке морају бити утврђене са највишим степеном извесности, јер би у супротном судска одлука била заснована на претпоставкама, то је правилно првостепени суд, с обзиром да није било доказа који би упућивали са највећим степеном извесности о несумњивом постојању чињеница које су предмет доказивања у овом кривичном поступку, применом одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, окривљеног ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело Силовање из члана 178 став 3 у вези са ставом 1 КЗ и за свој закључак дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд, у свему прихватљиве разлоге у образложењу пресуде.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе јавног тужиоца ВЈТ у Смедереву, али је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.**

**Председник већа-судија
Маја Илић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић